

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI TƯ

QUÂN TRUNG PHỤNG TRUYỀN THỤ PHÉP MÀU

Ấy câu này quả khiến cho Quân Trung Phụng chấn động tâm thần nhưng ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh cười lạt đáp :

- Các vị có biện pháp đối phó thì chúng ta bắt tất phải nói chuyện nữa.

Tần Nhi ẩn mình trên cây nhìn xuống bốn mặt nhìn thấy bóng đen chuyển động hàng mấy chục người, bọn chúng chia bốn mặt tám phương tiến gần vào rừng. Nàng lật đật từ trên cây nhảy xuống chạy lại khẽ bảo Quân Trung Phụng :

- Quân tử tử, tiểu muội coi thấy có điều khác lạ.

- Chuyện gì vậy ?

- Hàn công tử mượn cơ hội nói chuyện với tử tử để huy động đồng bọn tản ra bao vây khu rừng.

Quân Trung Phụng chau mày nói :

- Tiểu muội tưởng Hàn công tử là người tốt... Không ngờ gã cũng chỉ là quân gian trá.

Bỗng nghe Hàn công tử lớn tiếng :

- Quân cô nương, ngoài khu rừng khô này đã bố trí đầu vào đấy rồi, tại hạ hy vọng cô nương nên nghĩ kỹ lại những lời nói của tại hạ.

- Bản nhân đã nghĩ kỹ rồi các vị đã bố trí xong đầu đấy vậy cứ việc tiến vào gần thử coi.

Hàn công tử lại lớn tiếng :

- Cô nương, Lý Hàn Thu là kẻ thù của cô tại hạ lại hứa là sẽ bắt sống hẳn giao cho cô xử trí, thế mà không hiểu tại sao cô chẳng chịu nhận lời ?

- Miệng người thốt lời đường mật mà trong lòng chứa đầy đao kiếm, người mượn cơ hội nói chuyện với ta để rải người bao vây bốn mặt để thường ta không biết hay sao ?

- Cô nương có phóng độc vật chẳng qua là trông vào bóng đêm yểm hộ để cho bọn tại hạ không thấy rõ. Hiện giờ giữa thanh thiên bạch nhật lại có ánh tuyết thì trừ khi những độc vật của cô có phép ẩn thân bay tới thì bọn tại hạ mới không nhìn thấy được.

Quân Trung Phụng vẫy tay khẽ bảo bọn Tần Nhi, Triệu Vượng, Đoàn Bình ai nấy giữ phương vị của mình còn cô đứng vào địa vị chủ nhân ra mặt cự địch. Cô lớn tiếng nói :

- Các hạ không tin là bản nhân có thể hại người giữa ban ngày thì cứ tiến vào thử coi.

- Được rồi, cô nương đã cố chấp không chịu nghe lời thì tại hạ cũng không còn cách nào nữa.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các người cứ ba người hợp lại thành một tổ và chú ý nhìn độc vật trên cây và phóng ám khí.

Quân Trung Phụng khế bảo Tân Nhi cùng Triệu Vượng :

- Nếu chúng ta bị bắt thì tất là phải chết không còn sai nữa, nếu chịu nhục mà chết thì tự tử đi còn hơn. Nếu ai thấy mình không còn sức chiến đấu nên dành lại một chút khí lực để mà tự tử.

Tân Nhi, Triệu Vượng, Đoàn Bình đều vâng lời.

Bốn người đã nhất định phán đấu đến chết đều trầm tĩnh lại ai giữ phương vị người ấy để quan sát địch tình.

Tân Nhi ở gần Quân Trung Phụng hơn nàng khế hỏi :

- Quân tử tử, sao tử tử không thả độc vật ra để hại người ?

- Vì bên trên cao có ánh sáng ban ngày dưới đất lại có tuyết đọng bên địch trông rất rõ mình mà thả độc vật ra tất bị họ nhìn thấy. Nhất là đối phương lại đông người thì độc vật chẳng thể nào đủ thương hết được...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội học thả độc vật chưa tinh thâm được đến chỗ tùy theo ý muốn.

Tuy cô giải thích không được rõ ràng lắm song Tân Nhi cũng không hỏi nữa.

Đột nhiên tiếng veo véo rít lên hai mũi tên ở khoảng trống giữa hai hàng cây bay tới cắm vào hai cành cây.

Hai phát tên này bắn ra bằng một luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt tựa hồ do cung tên phát ra chứ không phải ám khí liệng tới.

Quân Trung Phụng nói :

- Bọn chúng mang theo cả cung cứng tên dài, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Lúc này Đoàn Bình đã phát giác ra tung tích bên địch, gã vung tay mặt lên liệng hai mũi phi đao đánh véo một tiếng.

Tân Nhi cũng cử động bàn tay ngọc liệng ra hai viên đá.

Hành động này khiến cho đối phương biết đường phản kích, bỗng nghe tiếng gió rít lên vù vù hai mũi cung tiêu một mũi tụ tiễn bắn tới rất lẹ.

Triệu Vượng vung tay một cái hai ngọn phi xoa bay vọt đi.

Bỗng nghe tiếng rú vang lên đối phương đã có người trúng ám khí. Nhưng thế phản kích của đối phương rất là mãnh liệt mười mấy tiếng veo véo rít lên, ám khí tới tấp bay ra tập trung vào cả Triệu Vượng.

Triệu Vượng nghiêng mình né tránh toàn thân gã ẩn vào sau một gốc cây lớn.

Một hồi lách cách vang lên mười mấy mũi ám khí đều cắm vào cây này.

Đoàn Bình lại vung tay mặt liệng ra hai ngọn phi đao.

Tân Nhi cũng ném ra hai viên đá, hai bên đều phóng ám khí trúng vào thân cây vang lên một hồi lách cách.

Đột nhiên có tiếng người rên ư ử tựa hồ bị thương té xuống.

Tân Nhi tự hỏi :

- Không hiểu người này bị thương về tay Quân Trung Phụng hay vì những ám khí của ba chúng ta ?

Lúc ấy hai bên đều phóng ám khí bắn nhau đối phương tuy đông người nhưng bọn Tần Nhi, Triệu Vượng chiếm được địa lợi hại có thể viện trợ cho nhau nên bên địch đứng ngoài ba trượng không thể lại gần được.

Sau một hồi đánh nhau kịch liệt đối phương bị ba người bên này phóng ám khí ngăn trở, chiến trường bỗng yên lại hai bên đều dừng tay.

Triệu Vượng bị một mũi cương tiêu bắn trúng tay trái, may ở chỗ mũi cương tiêu này không có chất độc nên thương thế không lấy gì làm nặng lắm.

Đoàn Bình cũng bị thương ở cánh tay trái vì một mũi tụ tiễn.

Tần Nhi tuy không bị thương tới da thịt nhưng nàng cũng bị một mũi trường tiễn bắn sót qua đầu làm rớt một mớ tóc.

Đoàn Bình và Triệu Vượng xé áo buộc vết thương rồi gọi :

- Quân cô nương ! Quân cô nương !

Chúng gọi mấy tiếng liền vẫn không thấy Quân Trung Phụng đáp lại, hai người liền ngoảnh đầu nhìn qua thì thấy Quân Trung Phụng đã mất hút không hiểu cô đi đâu từ lúc nào ?

Triệu Vượng khẽ hỏi :

- Tần cô nương ! Quân cô nương đi đâu rồi ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Bản nhân cũng không biết y ở phía sau bản nhân. Vừa rồi diễn ra cuộc ác đấu nên bản nhân không để ý y bỏ đi từ hồi nào.

Bỗng nghe mấy tiếng rên ư ử và mấy tiếng rú thê thảm liên tục vọng lại, sau mấy tiếng rú một lúc Quân Trung Phụng chậm chạp đi tới.

Tần Nhi khẽ hỏi :

- Quân cô nương, tình hình bên địch thế nào ?

Quân Trung Phụng đưa tay lên vuốt mái tóc rồi cười đáp :

- Chúng rút lui hết rồi !

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi :

- Còn Hàn công tử đâu ?

- Gã cũng chạy nốt.

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Quân tử tử tử đã thương gã rồi phải không ?

Quân Trung Phụng trở mặt ra nhìn Tần Nhi một hồi rồi đáp :

- Gã Hàn công tử đó thật là xảo quyệt tiểu muội chưa kịp hạ thủ mà gã đã thừa cơ trốn mất.

- Tử tử tử đã thương được mấy tên của bọn chúng ?

- Tiểu muội làm cho chúng bị thương bảy tên, ngoài ra còn bốn tên bị thương về ám khí của các vị.

Cô ngó Đoàn Bình và Triệu Vượng hỏi :

- Vết thương của các người thế nào ?

Triệu Vượng, Đoàn Bình đồng thanh đáp :

- Tại hạ bị thương không lấy gì làm nặng lắm.

Quân Trung Phụng nói :

- Vậy là may rồi ! Các người hãy nghỉ một chút chờ đến đêm chúng ta sẽ tấn công vào căn nhà gianh.

Đoạn cô kéo tay áo Tần Nhi nói :

- Đi, chúng ta qua bên này nghỉ ngơi.

Hai người đi chừng ba trượng ngồi xuống một tảng đá lớn Tần Nhi thấy cử động của Quân Trung Phụng rất kỳ bí tự hỏi :

- Không hiểu cô lại sắp làm trò gì đây ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng cất tiếng hỏi :

- Quân tử tử ! Tử tử có điều chi dạy bảo chăng ?

- Dạy bảo thì không dám, tiểu muội có điều muốn thương lượng với cô nương.

- Điều gì ?

- Những người bị thương về độc vật của tiểu muội tất bị chất độc phát tác rất mau mà phải bỏ mạng. Như vậy khiến cho Phương Tú cùng Hàn Đào tất sinh lòng ỷ kỵ..

Tần Nhi dịu dàng hỏi lại :

- Cái đó có liên quan gì đến tiểu muội ?

- Coi bề ngoài không liên quan gì nhưng thực ra bề trong có chỗ phải nhờ tới cô nương mới được.

- Vậy tử tử cứ sai bảo.

- Trước khi vào việc tiểu muội muốn biết rõ một điều, phải chăng Tần cô nương có dạ thương mến Lý Hàn Thu ?

Tần Nhi không ngờ Quân trung Phụng lại hỏi thẳng vào mặt mình câu này một cách đột ngột, nàng sững sốt đáp :

- Về chuyện này ư ? Tiểu muội thực khó mà trình bày được.

Quân Trung Phụng ôn tồn nói :

- Cô nương nên nói thật cho tiểu muội hay chúng ta đều là bạn gái hà tất cô nương phải mắc cỡ.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu muội cùng y gần gũi với nhau lâu ngày lại trải qua nhiều cơn hoạn nạn, tính tình tương hợp ở chỗ chia buồn chia vui. Nhưng thực ra chưa bao giờ đề cập tới mối tình nam nữ, nói cho đúng thì y cùng tiểu muội chỉ là đôi bạn thân.

Cô ngừng lại một chút rồi nói bằng giọng kiên quyết :

- Có điều nếu vì Lý Hàn Thu mà tiểu muội phải nhảy vào đồng lửa cũng chẳng tiếc thân. Tử tử có điều chi sai bảo xin cứ nói ra.

Quân Trung Phụng cười mát nói :

- Tiểu muội nhờ cô nương đi gặp Phương Tú.

Tần Nhi sững sốt hỏi :

- Chuyện này có liên quan gì tới Lý Hàn Thu không ?
- Dĩ nhiên phải có liên quan.
- Nếu là việc có liên quan đến Lý Hàn Thu thì dù tiểu muội muôn thác cũng chẳng dám từ nan.
- Tiểu muội tới gặp Phương Tú không được vì hấn sợ tiểu muội phóng độc tất không chịu ra mặt, nhưng hấn đối với cô nương không đến nỗi thế vì họ không sợ cô nương thả độc vật ra.

Tần Nhi ngơ ngẩn hỏi :

- Tiểu muội có biết phóng độc vật gì đâu ?
- Cái đó để tiểu muội dạy cho cô nương cái đó chỉ trong khoảnh khắc là cô nương hiểu ngay. Cô nương gặp Phương Tú rồi liệu ngấm ngấm thả độc vật ra kiểm chế hấn. Bọn thuộc hạ lo cho sự sống chết của chủ tất không dám gia hại cô đâu vì ném chuột sợ bể đồ...

Quân Trung Phụng thở dài nói :

- Bọn thủ hạ của Phương Tú rất đông tiểu muội chẳng thể nào đả thương được nhiều người như vậy, bây giờ chỉ có đường đánh rắn là phải đánh đầu. Nếu chúng ta cứ ra mặt đối lập với bọn họ thì chẳng những không có cách nào cứu được Lý Hàn Thu mà chính chúng ta cũng không thể giữ mình an toàn được.

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Tiểu muội xin đi vậy tử tử truyền thụ cách phóng độc vật cho tiểu muội.

Quân Trung Phụng nói :

- Cô nương hãy nhắm mắt lại.

Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng cũng theo lời nhắm mắt lại. Nàng cảm thấy dường như Quân Trung Phụng bỏ một vật gì trơn tuột vào trong tay áo của nàng, vật đó tựa hồ một con rắn quần quại trong tay áo.

Tần Nhi tuy không sợ chết nhưng nàng nghĩ đến con rắn bò trong người mình cũng không khỏi bở vía. Nàng không nhìn thấy mà lòng hồi hộp trán toát mồ hôi.

Quân Trung Phụng khẽ nói :

- Được rồi, bây giờ cô nương hãy mở mắt ra.

Tần Nhi mở mắt rồi đưa tay trái lên lau mồ hôi trán nàng hỏi :

- Tử tử ! Tử tử đã bỏ vật gì vào trong tay áo tiểu muội ?
- Đó là độc vật, cô nương cứ yên lòng độc vật do tiểu muội nuôi dưỡng rất thuần thục và rất tinh khôn chẳng khi nào gia hại cô nương.

Tần Nhi khẽ la lên một tiếng :

- Úi chà !

Rồi hỏi tiếp :

- Phải chăng nó là một con rắn ?
- Bất luận nó là con rắn hay vật gì cô nương cũng chẳng cần biết miễn sao nó không làm tổn thương đến cô là được.

- Tiểu muội chưa hiểu cách huy động thì làm thế nào cho nó bay ra căn người được ?

Quân trung Phụng mỉm cười nói :

- Cái đó dễ lắm có khó gì đâu ? Cô nương chỉ cần khi đứng đối diện với Phương Tú hất tay một cái như phóng ám khí ra là xong. Dĩ nhiên nếu Phương Tú không biết gì lại bị độc vật cắn bất ngờ lại càng hay lắm !

- Chỉ có vậy thôi ư ?

- Nói là giản dị thì thật giản dị, có điều cô nương cần đủ dũng khí giữ cho mình trầm tĩnh mới được.

- Thế là nghĩa làm sao ?

- Cô nương cần đến gần Phương Tú thì lúc liệng độc vật ra thì hấn mới không còn cách gì trốn thoát được.

- Đến gần Phương Tú chừng cỡ nào ?

- Kể ra trong vòng năm thước là đủ nhưng càng gần hơn nữa càng tốt, nếu đứng xa quá thì e rằng chưa chắc đủ thương được hấn...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Cô nương nên mạnh dạn hơn chút nữa giả vờ như không có chuyện gì rồi nhân lúc hấn không biết mà phóng độc vật ra là cách hay nhất.

Tân Nhi hỏi :

- Trong tay áo tiểu muội đã trang bị con rắn, nếu tiểu muội muốn không sợ thì làm thế nào ?

- Tiểu muội tưởng cô nương không nhìn rõ mà chỉ cảm giác thấy nó cử động, đã không hiểu nó là con rắn hay vật gì thì làm sao còn sợ sệt ?

Tân Nhi nhăn nhó cười đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi, vậy bây giờ tiểu muội xin đi.

Đoạn nàng đứng dậy cất bước, nàng đi được hai bước còn quay đầu lại dặn :

- Quân tử tử, nếu chẳng may tiểu muội bị chết về tay Phương Tú, tiểu muội mong rằng tử tử báo tin cho Lý Hàn Thu biết.

- Chỉ cần cô nương mạnh bạo lên và coi chừng một chút thì hy vọng thành công rất lớn. Bằng vạn nhất cô nương gặp điều bất hạnh phải bỏ mạng về tay Phương Tú thì chính tiểu muội sẽ có bốn phận báo thù cho tử tử. Vậy tử tử cứ yên tâm mà đi.

Tân Nhi đưa mắt nhìn Quân Trung Phụng muốn nói lại thôi, nàng trở gót đi ra khỏi khu rừng tạp.

Tân Nhi liên vung trường kiếm lên để gạt ám khí rồi lớn tiếng hô :

- Nhờ ông bạn làm ơn bẩm với Hàn công tử là có Tân Nhi đến cầu kiến.

Bỗng thấy một lão già mình mặc trường bào đứng ở phía sau đồng tuyết cất tiếng đáp :

- Hàn công tử không ở đây, cô nương có điều chi cứ nói với tại hạ cũng vậy.

- Các hạ có chủ trương được không ?

- Nếu lão phu không chủ trương được thì dĩ nhiên lão phu chẳng nói với cô nương làm chi.

- Các hạ có nhận ta tiểu nữ không ?

Lão già mặc áo trường bào nói :

- Lão phu không nhận ra cô.

Tần Nhi nói :

- Tiểu nữ là Tần Nhi một tên nha đầu trong Phương gia đại viện.

Lão già mặc trường bào nói :

- Lão phu là Từ Đại Hưng vâng lệnh Hàn công tử ở lại đây để giám thị các vị, xung quanh khu rừng tạp này đều đã bố trí mai phục dày đặc nếu cô nương định phá vòng vây mà chạy ra thì chỉ là chuyện mơ mộng.

Tần Nhi lạnh lùng nói :

- Các hạ không nhận biết tiểu nữ thì xin thông báo cho Phương viện chúa hay Hàn công tử là có Tần Nhi muốn đến yết kiến.

Nàng vừa nói vừa cất bước tiến về phía trước.

Từ Đại Hưng là con người rất trầm tĩnh lão không lên tiếng ngăn trở chờ cho Tần Nhi tới gần chừng cách gần một trượng mới trầm giọng quát :

- Cô nương hãy đứng lại.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Hiện giờ ít ra là có mười thứ ám khí kia đang nhắm vào cô nương, nếu cô nương cất bước đi là lập tức bao nhiêu cung nỏ bắn tới.

- Các hạ đã không chủ trương được thì xin thông báo lẹ cho.

Từ Đại Hưng nói :

- Lão phu đã sai người đi bẩm Hàn công tử rồi, vậy cô nương buông kiếm xuống.

Tần Nhi nghe lời hạ kiếm, chỉ trong khoảnh khắc Hàn công tử hối hả chạy tới gần vẫy tay vừa cười vừa hỏi :

- Có phải Tần cô nương muốn gặp tại hạ chăng ?

- Hàn thiếu gia dạy quá lời.

Hàn công tử tủm tỉm cười hỏi :

- Trong rừng tuyết đọng nhiều quá khó kiếm gì ăn phải chăng cô nương ra ngoài tìm thực vật ?

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Tiểu tỳ muốn gặp Phương viện chúa.

Hàn công tử chuyển động cặp mắt ngó Tần Nhi nói :

- Người khác có thể không biết còn cô nương chắc đã hiểu rồi, tại hạ có thể tác chủ được một phần lớn bất cứ công việc gì, vậy cô nương có điều chi xin nói với tại hạ cũng thế.

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Không được ! Đây là câu chuyện giữa chủ bộc tiểu tỳ có nói với công tử cũng bằng vô dụng.

Hàn công tử trầm ngâm một chút rồi nói :

- Phương bá bá cùng gia phụ đều không ở đây.

Tần Nhi sững sốt hỏi :

- Vậy các vị đi đâu ?

- Các vị đi kiếm thầy trò Lý Hàn Thu.

Tần Nhi ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Các vị đi đã lâu chưa ?

- Các vị khởi hành trước đây chừng ba bốn giờ.

Tần Nhi nói móc :

- Chà ! Tiểu tỳ tưởng công tử là người có lòng dạ nghĩa hiệp vì chỗ tình thâm mà phải theo những người kia, không ngờ công tử cũng chỉ là một nhân vật nham hiểm độc ác.

Hàn công tử cười lạt nói :

- Trước nay cô nương vốn là người ôn nhu. Nay cô nói câu này lại mắng tại hạ một cách tàn nhẫn thì chắc trong lòng cô có điều gì uất hận lắm ?

Tần Nhi lạnh lùng đáp :

- Nếu các vị cố ý giết thầy trò Lý Hàn Thu thì nhất định có nhiều người chẳng chịu bỏ qua.

Hàn công tử hừ một tiếng rồi móc họng :

- Những người cô nói đó là ai ? Ngoài Tần cô nương, Quân cô nương và Quyên cô nương nữa chứ gì ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Nếu đúng vậy thì đã sao ?

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp :

- Nếu thế thì tại hạ chịu phục Lý Hàn Thu sát đất, gã đối với đàn bà có ma lực thu hút. Người như gã trước nay không có ai mà kẻ hậu bối cũng chẳng bì kịp.

- Công tử lầm rồi, Lý Hàn Thu là một người quân tử phẩm hạnh đoan chính.

- Cô cùng y ở với nhau đã lâu thì dĩ nhiên cô hiểu y hơn là tại hạ.

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ tuy có ở với y đã lâu nhưng y chưa từng lần mò vào trong nhà tối, lúc nào y cũng giữ tác phong một người quân tử đoan chính.

Hàn công tử nói :

- Vì thế mà cô nương phải xiêu lòng ?

ooo